

нивата храната, и все по-рѣдко нейдѣ между браздитѣ се намѣрваше зрънце вече за тѣхъ. Скоро и ранна слана ослани листа и трѣви, сутринь стана студено и зеха да зъзнатъ всички. По черната угарь повлѣче пакъ рало орачѣтъ, клюмнаха край синора, и колкото бѣха останали още цвѣтя, и рано една мъглива сутринь птичкитѣ, цѣло ядро, се емнаха да гонятъ цвѣтна пролѣтъ задъ Балкана. Заглѣхна нивата, долу по падината се повлякоха влажни мъгли, земята се разтикви. Вихритѣ развѣха сламки и перушината изъ гнѣздото, хладъ и мразъ се загнѣзди въ него, както и въ всичко наоколо. Не мина много и засѣя отъ потъмнѣли небеса съ своето сито зимата, и една сутрина трънката се събуди, огледа се: цѣла обсипана въ бѣли снѣжинки.

Нищо вече не вѣрваше да дочака свѣтли дни, когато повѣя надъ нивата пакъ долнякѣтъ; като лека мъгла се зазелени надъ браздитѣ зимнината, зашумяха край синора оголѣлитѣ вѣйки, и орляци птички полетяха отъ югъ. Трѣпна глогѣтъ, поде нагорѣ крѣхки вѣйки: кога ще се покажатъ и неговитѣ гостенки? — Надвечерь, задъ валогa нататѣкъ мудро пристѣпваха овчари слѣдъ стадата, и прѣкуденитѣ птички налетяха като изъ невидялица върху глога.

Изведнѣжъ дигна се прѣпирня, разправи — едни искатъ тука да останатъ, други не щатъ.

— Знайме го, знайме го туй старо гнѣздо! Умръзнало ни е отъ миналото лѣто!

— Хайде нататѣкъ! По-хубави глогинки ще намеримъ. . . . Всѣка да си свие свое гнѣздо!

— Тукъ сме ви отхранили, всичко наоколо тука знаемъ. . . . Свийте си всички гнѣзда тука по синора, — какъ ще си оставимъ ние старото гнѣздо! Започнаха да ги увѣщаватъ старитѣ.